

o některý z exekučních titulů § 1 čis. 10 a 12 až 14 ex. ř., mají býti podány u úřadu, od něhož vyšel exekuční titul. Tento exekuční titul vyšel od finančního úřadu a pořad práva je pro ně vyloučen. Na tom nic nemění okolnost, že dlužník byl právoplatným usnesením okresního soudu ze dne 4. června 1930 odkázán s námitkami na pořad práva (§ 40 ex. ř.). Toto prvé neplatné odkázání by zavazovalo a bránilo tudíž odkázání na pořad správní jen, kdyby tu byly podmínky § 42 třetí odstavce j. n. Avšak podmínky ty nejsou splněny, neboť podle předpisu toho jest takové rozhodnutí závazné jen tehdy, když uznalo o důvodu zmatečnosti vytčeném v prvému odstavci, t. j. když otázka nepřipustnosti pořadu práva byla přetřásána a řešena, což předpokládá, by si jí rozhodnutí bylo vědomo. Než v souzeném případě rozhodnutí okresního soudu ze dne 4. června 1930 odkázalo námitky dlužníkovy na pořad práva prostě s odvoláním na § 40 ex. ř., ale neuvědomilo si a tudíž také neřešilo otázku, zda tomu nevadí, že jde o věc správní, a zda tedy věc nenáleží na pořad správní. Poněvadž takto o důvodu příslušnosti soudní, pokud se týče správní a tudíž o důvodu zmatečnosti, záležející v tom, že věc správní odkázána na pořad práva, nebylo rozhodnuto, není rozhodnutí to závazné ve smyslu § 42 třetí odstavce j. n. a právem tedy prvý soudce žalobu pro nepřipustnost pořadu práva odmítl.

Čís. 11175.

Do usnesení soudu, jímž zrušil své nařízení, by bylo odděleně jednáno o samostatném útočném (obránném) prostředku, jest rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, R I 904/31.)

Usnesením ze dne 8. června 1931 zrušil soud prvé stolice své dřívější usnesení, jímž při roku dne 17. února 1930 obmezil jednání na otázku tvrzené nicotnosti smlouvy. Rekursní soud napadené usnesení zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs se domáhá toho, by rekursní usnesení bylo zrušeno a by rekurs žalobkyně proti usnesení prvního soudu byl odmítnut jako nepřipustný. Má jej za nepřipustný, protože napadené usnesení prvního soudu nepatří pryč k rozhodnutím podle prvního odstavce § 192 c. ř. s., nýbrž jest usnesením vztahujícím se k řízení sporu, jež má na mysli druhý odstavec § 192 c. ř. s., a nemůže podle téhož předpisu být napadeno opravným prostředkem. Názor ten je mylný. Usnesení prvního soudu, jež rekursní soud zrušil, jest v pravdě usnesením podle prvního odstavce § 192 c. ř. s., neboť prvý soud jím zrušil nařízení, které vydal, by jednání nebo řízení o nicotnosti smlouvy bylo odděleno. Oddělení jed-

nání lze totiž nejen, je-li předmětem sporu několik nároků (§ 188 c. ř. s.), nýbrž i tehdy, vyjde-li — jako v souzeném sporu — při odůvodňování nebo popírání téhož nároku najevo několik samostatných sporných článků neb užije-li se vzhledem k témuž nároku několika samostatných útočných neb obranných prostředků (§ 189 c. ř. s.). Takovým samostatným útočným prostředkem bylo v souzeném sporu tvrzení žalobkyně o nicotnosti smlouvy ze dne 26. srpna 1921. První soud usnesením ze dne 17. února 1930 oddělil jednání o tomto tvrzení jako o samostatném předmětu dalšího řízení od celkového ostatního řízení a zrušil toto oddělení zase usnesením ze dne 8. června 1931. Šlo proto zřejmě o zrušovací usnesení podle prvního odstavce § 192. Proti němu jest rekurs dovolen, protože usnesení podle tohoto ustanovení nejsou jmenována v druhém odstavci téhož §, obsahujícím zákaz opravných prostředků. Rekursní soud neměl příčiny, by z tohoto důvodu napadené usnesení prvního soudu nepodrobil věcnému vyřízení. K vývodům, jimiž se dovolací rekurs snaží doličiti nesprávnost jeho věcného vyřízení, nelze přihlížeti, protože neodpovídají konečnému jeho návrhu na zrušení napadeného rekursního usnesení a na odmítnutí rekursu jím vyřízeného.

Čís. 11176.

Lze vésti podle předpisů o exekuci na movitosti exekuci na pomník (náhrobek), jenž může býti bez porušení hrobu odstraněn a jenž nebyl určen vlastníkem hřbitova za trvalé příslušenství hrobu. Vyloučena jest však takováto exekuce na hrobku samu, tvořící o sobě hrob.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1931, R I 930/31.)

K vydobytí úplaty za dodaný náhrobek navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením, uschováním a prodejem náhrobku z černé žuly se dvěma svítilnami, dále hrobky a náhrobního kamene a orámování hrobky na hřbitově v L. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Prvý soud, povoluje exekuci, měl za to, že věci uvedené v exekučním návrhu a na hřbitově v L. se nalézající jsou movitými věcmi hmotnými ve smyslu § 249 ex. ř., na nichž lze nabýti exekučního zástavního práva. Rekursní soud nesdílí tento názor prvního soudu. Hrobka s pomníkem a s ohrádkou, jež byla zřízena na hřbitově k pohřbení a uctění mrtvých, stává se spojením se hřbitovem, majíc podle vůle zřizovatele tam stále zůstat, věcí nemovitou ve smyslu § 297 obč. zák., stává se příslušenstvím hřbitova a proto nelze na ni vésti exekuci ve smyslu § 249 ex. ř. Avšak nehledíc ani k této její vlastnosti, jde o věc extra commercium, kterou, dokud slouží svému účelu, uctění mrtvých, nelze čítati ke statkům podléhajícím volnému nakládání exekuta a nemůže býti předmětem zástavního práva. Bylo by i proti dobrým mravům a byly by porušeny právní city občanstva, kdyby hrobky a pomníky mohly býti exekucí ze hřbitova odstraněny.